

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוסכלעם

זאן אפרוש כנף

1201

עלון פרשת בראשית כ"ו תשרי תשפ"ו | 18 באוקטובר 2025

"בְּרֹאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ"
הקב"ה בורא לך בכל יום התחלה חדשה

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

אפקט היהלום

איתמר מאיר

כבר בילדותם המוקדמת ידעו הכול שדיימונד ואחיו שונים מאוד. דיימון היה כבר מגיל קטן עצמאי מאוד, דעתן ולא ממושמע. בשונה מכל אחיו ואחיותיו נראה דיימונד כהיפי מוזנח ולמרות אזהרות המחנך בבית הספר סירב בתוקף להסתפר. מגיל צעיר דיימונד בחר לעצמו מסלול חיים עצמאי, וסירב להיראות כמו כולם.

עם זאת, אביו השקיע את כל המאמצים כדי לשמור עליו בחיק המשפחה. הוא דאג לכל צרכיו, קנה לו בגדים חדשים והשאיר לו כסף לקניות דחופות. אף אחד לא הבין את פשר היחס המיוחד שדיימונד קיבל לעומת אחיו, שחונכו בקפדנות.

"דיימונד - שונה מאיתנו, אבל למרות הכול הוא היהלום שלי!" אמר אביו בכל הזדמנות שבה נשאל על היחס השונה והמועדף. אבל דיימונד רק ניצל את המצב ועשה ככל העולה על רוחו, למרות שהבחין מאות פעמים בנשיכת השפתיים של אביו. הוא לא באמת רצה לצער את אביו, אבל לא הצליח להתגבר.

באחד הימים כינסו ההורים את הילדים והודיעו להם שהם עוזבים את אריזונה והולכים להתגורר בעיירה קטנה בדרום קרוליינה, שכן האב קיבל הצעה לעבוד כמנהל בית הספר.

דיימונד קיבל את הבשורה בצורה הקשה ביותר. "אני לא עובר לקרוליינה ולא משנה מה יהיה!" הודיע בתוקף. אבל הוא גם הבין היטב שאם יישאר לבדו באריזונה, יהפוך להומלס רעב ללחם.

באחד הבקרים יצא האב מהבית בדרכו לפגישה עם אנשי הצוות החינוכי בקרוליינה. הוא לא הבחין בדיימונד שעקב אחריו והסתיר את פניו בקפוצ'ון גדול. הוא הגיע לבית הקפה והזמין לעצמו את הקפה האהוב עליו. מאחורי

מכונית ישנה שמול בית הקפה עקב דיימונד אחרי המתרחש. ברגע שהבחין באנשי הצוות החינוכי שנכנסו פנימה, חצה את הכביש ונכנס פנימה בבוטות לבית הקפה. הוא טרק את הדלת בעוצמה ופסע בצעדים גסים לעבר השולחן של אביו. "היי אבא!" צעק לעברו. "נגמר לי הכסף לסיגריות, אתה יכול להביא לי עשירים דולר?"

אביו הביט לעברו בתדהמה כשהוא מאדים ומחוויר חליפות, ההלם שלו היה מוחלט. הוא לא ציפה לראות אותו במהלך הפגישה בבית הקפה. אנשי הצוות החינוכי הסתכלו עליו ועל אביו בתדהמה, הם התקשו להאמין שבנו של מנהל בית הספר העתידי בעיירה שלהם מתנהג בצורה בוטה וברוטלית כזאת כלפי אביו, ועוד מבקש כסף לסיגריות ברוב חוצפתו. אביו חשק שפתיים והשיב: "בוקר טוב דיימונד. למה אתה מתפרץ לכאן במהלך הפגישה? בוא תשב איתנו כאן, אתה רוצה שאזמין לך משהו לשתות?"

"שמעת אותי מבקש שתייה?" אמר דיימונד בבוטות. "רוצה כסף לסיגריות! יאללה, תן לי ושחרר אותי..." אביו התעלם מהבקשה ופנה לשני האנשים המכובדים שמולו. "תכירו, זה דיימונד הבן הבכור שלי, כמו שאתם רואים הוא קצת שונה מהילדים שלי - אבל למרות הכול הוא היהלום שלי!"

"אני לא היהלום שלך!" אמר דיימונד בחדות. "ואתה לא מפסיק לעצבן אותי עם ההתנהגות שלך. איך ייתכן שאתה מתייחס אליי עדיין בכבוד? אני מצפה שתצרח עליי, שתצעק, שתתעלם ממני - אבל אני לא מצליח להרגיז אותך!"

"אתה חושב שהאמירה שלי שאתה היהלום שלי היא רק מהשפה ולחוץ?" אמר אביו בתגובה. "אני מתכוון לכל מילה שאני אומר. אתה חושב שאני לא מבין שאתה נוהג כך בכוונה תחילה? אני יודע שאתה מתפרץ לכאן כדי להבהיל את האנשים המכובדים האלו, שיושבים כאן מולנו - כדי לגרום להם לבטל איתי את החוזה. אבל מאז ומתמיד אמרתי לך: אתה היהלום שלי דיימונד, לא משנה איך

תתנהג או איך תתלבש ומה תנסה עוד לעשות כדי להכעיס אותי, תמיד תהיה היהלום שלי..."

דיימונד התיישב בקצה השולחן, הניח את ראשו על השולחן ובכה בכי תמרורים. אביו התקרב אליו, חיבק אותו ולאחר מכן פנה לשני אנשי הצוות: "אני מתנצל, כמו שאתם יודעים הילדים בוחרים לפעמים דרך שונה ועצמאית, אבל זה לא אומר שאנחנו צריכים להרחיק אותם. בדיוק היום הגיע דיימונד שלי לנקודת השבר שלו, אבל אפקט היהלום קובע שאם מלטשים אותו, מרעיפים עליו יותר חום ואהבה, יסרו כל שכבות ההגנה והיהלום יתגלה במלא הדרו..."

**"למרות כל
מה שאני מנסה,
אני לא מצליח
להרגיז אותך!"**

"מר תומפסון", אמר הבכיר באנשי הצוות, "אני חייב לספר לך שהיו לנו ספקות לגבי הבחירה שלך כמנהל בית הספר בעיירה שלנו. הגענו לכאן לפגישת התרשמות שלאחריה היינו אמורים לקבל את ההחלטה. אבל אחרי שנתקלתי בהתנהגות המדהימה שלך כלפי הבן שלך, אני מצדיע לך, ואני שמח ונרגש להזמין אותך להפוך למנהל בית הספר שלנו בעיירה. אנחנו זקוקים לאנשי חינוך כמוך!"

הכוח לראות את הטוב, הוא דווקא בזמן שהטוב לא גלוי לעין, ונדרשת אמונה גדולה והתבוננות עמוקה. כל יהודי הוא יהלום, לעיתים מכוסה בבובץ, עוד לא נוצץ, עוד לא מלוטש, אבל הקדוש ברוך הוא מאמין בנו, והוא מצפה מאיתנו שגם אנחנו נאמין זה בזה, ונאפשר אחד לשני את הצמיחה וההתפתחות לגילוי היהלום, גם אם כעת זה ממש נראה הפוך.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע

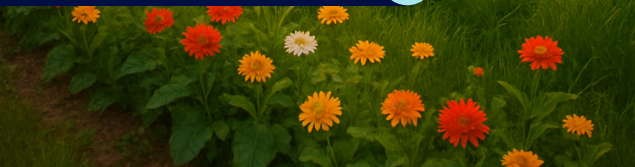
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com

או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎

תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגילה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: 'יוחאי אביב' - גני תקווה

גול עצמי

רוני לב

שקט מתוח עמד בכיתה. עיני כל התלמידים היו נשואות אל המורה שחיך חיוך רשמי, כחכה בגרונו בחשיבות ואמר: "התלמידים שנבחרו לנהל את הספרייה הם... ירון ואורי". מחיאות כפיים סוערות נשמעו בכיתה. ירון חיך באושר. "ידעתי שאני אבחר", הכריז בפאתוס. "אני הכי מתאים לתפקיד הזה!" אורי, לעומתו, ישב במקומו בשקט כשסומק עוטה את פניו החיוורות בדרך כלל.

"ירון ואורי", הרעים המורה בקולו. "אני מאחל לכם בהצלחה בתפקיד החדש!" ניהול הספרייה החדשה היה תפקיד שחשקו בו כל תלמידי התיכון. הוא כלל אחריות רבה והעניק ניסיון בתחום הניהול. מעבר לתגמול הכספי, היו גם הטבות שונות בתחום הלימודי. החל מפטור משיעורים מסוימים ועד אחוז היעדרות גבוה יותר בכל מחצית.

לאחר שבוע של הכנות והתארגנות נפתחה הספרייה. תלמידים רבים הגיעו אליה, וירון קיבל כל אחד מהם בברכת שלום קולנית. הוא ביקש מהם פידבקים על הספרייה ואופן ניהולה והיה גאה מאוד במעמדו החדש. אורי ישב בשקט מאחורי המחשב וקיבל את התלמידים שרצו להירשם כמנויים. "זה מיותר עכשיו", קרא לעברו ירון מתוך מעגל תלמידים אוהד שהקיף אותו. "מחר נרשום את מי שרוצה להיות מנוי לספרייה, עכשיו בוא תינהג..."

אורי שישב מאחורי המחשב הסתכל על התור הארוך שנוצר. "אתם רוצים לחזור מחר?" הוא שאל את התלמידים שחיכו להירשם כמנויים. "מה פתאום!" אמר נער אחד ממושקף. "בשביל זה באתי", הוסיף נער מנומש. אורי חיפש במבטו את ירון. "הם לא רוצים לחזור מחר", הוא אמר לו. ירון בתגובה צחק ביובש.

"אתה המנהל, אתה מחליט..." אורי שוב סקר את התור הארוך שהשתרך מולו. "אני מחליט לרשום אותם היום, ככה נראה לי הכי נכון", הוא מלמל לעצמו והמשיך לרשום תלמידים חדשים כמנויים.

חילוקי דעות רבים התגלו בין ירון לאורי. ירון רצה בעיקר ליהנות מהתפקיד ומהחשיבות שהוא מעניק. לא היה לו כוח לעזור לתלמידים שבאו לספרייה לחפש חומרים עבור כתיבת עבודות, הוא היה חסר סבלנות כלפי התלמידים שביקשו להתייעץ אתו לגבי ספרי קריאה מומלצים, וביצוע עבודה משרדית על המחשב גרם לו לכעס. אורי היה מבקש ממנו בעדינות לעזור לו לקבל את התלמידים הרבים שביקשו עזרה, אבל תקופה ארוכה התנהלה הספרייה בחוסר שיתוף פעולה מצד ירון. אורי עשה את עבודתו בשקט ובנאמנות, ואילו ירון היה מסתובב בין התלמידים נפוח מגאווה. עד שיום אחד נכנס ירון אל הספרייה והודיע לאורי בדרמטיות: "אין צורך בשני מנהלים, זה מיותר! אני מתכנן לבקש היום מהמנהל שיהפוך אותך לסגן שלי". אורי התנגד. "לא ביקשתי להיות סגן". אבל ירון חיך חיוך מאולץ. "אתה לא צריך לבקש, אני אבקש בשבילך. זה לא אפשרי שיהיו שני מנהלים לספרייה אחת. למה, לתיכון שלנו יש שני מנהלים?" גיחך לעצמו. "אל תדאג, אני בטוח שהמנהל יבין את זה ויהפוך אותך לסגן שלי!"

לא הועילו מחאתו של אורי והסבריו שהוא לא מעוניין להיות סגן. "אתה - יש לך אופי של סגן, לי מתאים להיות מנהל", קבע ירון.

כל אותו היום התהלך אורי בחשש. הוא לא היה מעוניין להפוך להיות סגן ולקבל הוראות מירון. מעבר לכך, כל תלמידי התיכון ידברו על כך שאורי הפך לסגן כי הוא לא יודע לנהל, כמו שרמז לו ירון, והוא, אורי, יחווה השפלה. 'מנהל התיכון הוא איש חכם', חשב אורי, 'אבל ירון יודע לשכנע, והמנהל עלול להשתכנע שלטובת כולם עדיף שלא יהיו שני מנהלים, אלא מנהל אחד וסגן'.

שני שיעורי אנגלית מעייפים עברו על אורי במתח מסוים, ורק לקראת סוף שיעור כימיה הוא הגיע למסקנה שעדיף לו לפנות למנהל בעצמו ולבקש להיות סגן, ככה הוא יקדים את ירון ויחסוך לעצמו את ההשפלה שתהיה לו כשידיחו אותו מתפקיד המנהל.

”שתלמידים יסתדרו לבד - אני מנהל, לא סדרן”

עם הישמע הצלצול המבשר על הפסקה הזדרז אורי ללכת לחדר המנהל ודפק על הדלת בהיסוס “אפשר להיכנס”, נשמע מבפנים קולו החביב של המנהל. אורי פתח את הדלת ונכנס אל החדר, נדהם לראות את ירון יושב זקוף וזוחח על כיסא ממול המנהל. המנהל קיבל את אורי בחמימות ובמשך דקות ארוכות החמיא לו על אופן ניהול הספרייה. “לגבי הסגן”, קטע ירון את המנהל בחוסר נימוס. “אז לגבי הסגן”, אמר המנהל בחוסר שביעות רצון, “ירון טוען שזה מיותר שיהיו שני מנהלים, ושהדבר

מקשה על ניהול הספרייה”. ירון הנהן בראשו בשביעות רצון ואילו אורי שתק במבוכה. “ולכן החל ממחר, ירון הופך להיות סגן, ואורי נשאר בתפקיד מנהל”, הודיע המנהל מול פרצופו ההמום של ירון, שנאלץ לאכול את התוצאות של המהלך שבישל לעצמו...

בעלי המוסר אמרו שיש שני דרכים לאדם להתרומם. הקלה ביותר היא להנמיך את הזולת, והמאתגרת יותר היא להגביה את עצמו.

בפרשת השבוע מסופר על הלבנה שהגיעה לפני הבורא ואמרה: “אי אפשר ששני מלכים ישמשו בכתר אחד”, ולכן הבורא הקטין אותה. לפעמים אנחנו מרגישים חוסר נוחות ליד אנשים שמצליחים יותר מאיתנו או אפילו שמצליחים כמונו. כדאי לנו לזכור מה קרה ללבנה שהתלוננה על כך שגם היא וגם השמש גדולות, וכיצד היא נשארה קטנה עד היום כתזכורת לתוצאה של מי שמתלונן....

לשלוש לעם אין גיל

התמונה המצורפת צולמה בבית הכנסת זיכרון ברוך - דינוביץ בפתח תקווה. וכך כתב לנו קורא נאמן ששיתף אותנו במחשבותיו:

בבית כנסת אחד מתיישבים להם יחדיו: 'הזקן' בחבורה, שאת השואה עבר ולא רץ עליה. 'הצעיר' בחבורה, שזה נולד והנו עדיין ילד רך. יושבים להם בערב שבת, כמה דקות לפני כניסת שבת, מחפשים איך להעביר את הזמן עד להתחלת התפילה בצורה בריאה וטובה עם איזה דבר תורה, חיזוק וסיפור קצר עד שיגיעו כולם. שניהם את פניהם שמים אל אחד המתפללים, שאת עלון שלום לעם מביא לזיכוי הרבים. כל אחד לוקח עלון אחד קטן, 'הזקן' את המלל קורא, ה'ילד' על הציורים עובר - אך את שניהם דבר אחד משותף מחבר - עלון אחד שמתאים לכל אחד, שלום לעם.

אז לא משנה מה הגיל, איזה כיפה או איפה אתה גר, יש רגע אחד שיכול להסב לך רגע של נשימה - עלון 'שלום לעם' כמובן.

אם לבית הכנסת שלכם עדיין לא מגיעים עלוני "שלום לעם", זה הזמן להצטרף לתכנית המנויים שלנו, או לתכנית השגרירים, ולוודא שכולם ייהנו... להלן פרטי התוכנית החדשה למנויים ושגרירים:

נשלח אליך במשך חודש 30 עלונים להפצה בבית הכנסת שלך. כל מה שנדרש ממך זה להיות שגריר ולעזור לנו ולכל האנשים היקרים שאוהבים את עלון שלום לעם.

נשלח לך מודעה שתוכל לתלות בבית הכנסת ולהזמין את המתפללים להקדיש את עלות המנוי למשך חצי שנה או שנה לעילוי נשמה, או לזכות ורפואה. הם יתרמו ואתה תהיה השגריר להפצה.

לא צורכים את האור. מאירים את האב והנשמה.

לפרטים, תוכלו ליצור איתנו קשר

בטלפון: 02-5022881 (שלוחה 1) | SH5022881@gmail.com

אין ייאוש בעולם כלל

טיול משפחתי רגיל בקיץ 1939 הפך לאחד מסיפורי ההישרדות המדהימים בהיסטוריה. דון פנדלר, נער בן 21, אבד במהלך טיפוס על הר קטאדין במיין, ומצא את עצמו לבד מול הטבע העצום. בלי אוכל, בלי מפה ועם מעט מאוד ידע, הוא היה צריך להתמודד עם הפחד, הקור והבידוד.

במשך תשעה ימים דון הלך והלך. הוא נצמד לנחלים, מתוך אמונה שהם יובילו אותו למקום מיושב, ונאחז בתקווה שהחיפושים יצליחו. במקום להיכנע לפאניקה, הוא התמודד עם כל אתגר בסבלנות ובנחישות. לבסוף, לאחר ימים של תלאות, מצא קו טלפון שהוביל אותו למחנה.

כשנמצא, דון היה רזה וכחוש, אך שלם. סיפורו הפך לסיפור גבורה שהדהד ברחבי אמריקה, עדות לחוסן האנושי. בבגרותו השתמש בסיפורו כדי להעניק השראה לאחרים, כשהוא מזכיר לכולם שהישרדות אמיתית לא נמדדת רק בכוח פיזי, אלא בסבלנות, באומץ ובכוחו של הלב המסרב לוותר.

את המשפט של חכמינו **"ייאוש שלא מדעת"** פירשו בחסידות, שאדם שיש בו 'דעת' אינו מתייאש לעולם.

זה לא משנה מה הם האתגרים שהקב"ה הציב בפנינו, ייאוש הוא לעולם לא אופציה, מעצם מהותו הוא סוגר את האדם ומונע ממנו להמשיך ולחפש מוצא שעדיין לא התגלה בפניו.

האמונה היא הכוח החזק ביותר של האדם, וכאשר אדם מתחבר למקור האמונה שבתוכו, הוא יצליח לשאוב עוצמות אדירות ולהתגבר על כל מחשבה מייאשת, ו"הבוטח בהשם חסד יסובבנו".

אחריות של מלך

מיליונר אחד הציע פרס של מיליון דולר למי שיעז לשחות בברכת התנינים שלו. לפתע נראה בחור צעיר שוחה במרץ בתוך הברכה. כשהוא יצא משם, כולם מחאו לו כפיים על האומץ ועל הזכייה בפרס, אבל הוא היה עסוק בשאלה: "מי זרק אותי למים?!"

המסקנה היא שכשאנחנו מחפשים אשמים, אנחנו עלולים לפספס את הרווח שאנחנו מסוגלים להפיק מהנפילה ומהטעות.

בפרשה נאמר: **"וַיֹּאמֶר הָאָדָם: הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נָתַתָּה לִּי מִן הָעֵץ וְאֹכַל"**. אדם הראשון מטיל את האחריות לאכילה מעץ הדעת על האשה. והאשה מטילה את האחריות על הנחש. והתוצאה היא סבל וייסורים הרחק מגן העדן.

אתה המלך בעולם שלך. בתוך העולם הפנימי, במה שמתרחש בתוכך פנימה, אתה המולך, אתה המושל, ואצלך נמצא הכוח לנהל את עצמך, ובעיקר את הדרך שבה אתה תופס את המציאות ומפרש אותה.

ניתנה לך אחריות גדולה, ולכן, אתה לא יכול להטיל אותה על אף אחד אחר. אין שום טעם לחפש אשמים לדברים הלא טובים שקרו, זה ממש לא עוזר ולא מקדם אותך לשום מקום, זה משאיר אותך מאוד מאוד קטן.

אבל כשאתה משכיל לקחת את האחריות, גם אם זה מאוד לא נעים, אתה מפיק את הלקח ומשתנה. **ובכך אתה יוצא מלך!**

מתווך בעייתי

שאלה מס'

864

אדון תורג'מן, איש עסקים מצליח, ביקש ממוטי המתווך שיטפל בהשכרת בניין דירות ברחביה שהיה בבעלותו, זאת כמובן תמורת תשלום מלא. מהר מאוד גילה אדון תורג'מן שיש שתי בעיות: השוכר הראשון שמוטי הביא לא שילם את שכר הדירה, ושוכר של דירה אחרת גרם לנזק משמעותי ושבר כמה מרצפות ברצפת הדירה. אדון תורג'מן תבע ממוטי לקחת אחריות על הנזקים ולדאוג שהשוכרים ישלמו על הנזקים, או לשלם את הנזקים בעצמו. אבל מוטי טען שהוא פטור מתשלום כיוון שתפקידו הוא רק להביא את השוכרים ולא להתנהל מולם לגבי נזקים שנגרמו או אי תשלום שכר הדירה. האם אדון תורג'מן מחויב לשלם למוטי את כל השכר עבור השכרת שתי הדירות הללו למרות הבעיות שנוצרו עם השוכרים?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן רצ"ד סעיף ו' בדברי הרמ"א במילים: 'ראובן המציא חוב בטוח לשמעון'.

תשובה לשאלה 'רעש מדירת הנופש' (שאלה 860)

תקציר השאלה השבועית: אהרן רכש דירת קרקע עם חצר גדולה בטבריה, שיפץ אותה והקים בריכת שחייה בחצרו הפרטית. ברגע שהתחיל להשכיר אותה, החלו השכנים להתלונן על לכלוך בלתי פוסק בבניין ועל רעש עד השעות הקטנות של הלילה. השכנים ביקשו ממנו להפסיק להשכיר את הדירה בטענה שהוא מזיק להם, אבל אהרן טען: "ראשית, זהו הנכס שלי וזכותי להשכיר אותו למי שאמצא לנכון. שנית, ההשכרות מתקיימת אך ורק בתקופות החגים והחופשות, שבהן רמות הרעש והלכלוך גבוהות בכל מקרה". מה דעתכם, האם אהרן צודק בטענותיו?

תשובה בקצרה: יש מקום על פי ההלכה לעכב את בעל הדירה מלהשכיר את הדירה, אם נגרם נזק גדול לשכנים.

המושג ההלכתי: איני יכול לישון מקול הנכנסים והיוצאים.

תשובה בהרחבה: נקדים ונאמר שיש רשויות עירוניות שהגדירו בחוקי העזר העירוניים איסור להפוך דירה בבניין שאינה בבית פרטי לדירת נופש ואפילו קבעו כללים מתי דירה יכולה להפוך לדירת נופש. ובחזרה לנידון ההלכתי במקרה שלנו, למדנו בהלכה שאם חנות נמצאת בחצר, יכולים בני החצר למחות בבעל החנות על רעש שנגרם על ידי הלקוחות שנכנסים ויוצאים. אבל לגבי הרעש שנוצר מתוך החנות עצמה, בזה נחלקו הפוסקים האם יכולים בני החצר למחות בבעל החנות. (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן קנ"ו סעיף ב') לדעת בעל ה'שולחן ערוך' ניתן למחות בגלל רעש הפטיש שמפריע לשכנים ואילו לדעת הרמ"א השכנים לא יכולים לעכב בעדו כיוון שהרעש נשמע מתוך הבית שלו ואינם יכולים לעכב אותו מלבצע את עבודתו. לעומת זאת, למדנו בהלכה במקום אחר (סימן קנ"ד סעיף ד') שאדם יכול להשכיר את ביתו להרבה אנשים והשכנים לא יכולים לעצור אותו להשכיר את הדירה להרבה אנשים, אם כן הדין הזה עומד בסתירה לדין הקודם שהבאנו ממקום אחר בהלכה.

החילוק בין שני המקרים, והדין במקרה שלנו: ההבדל בין שני המקרים הוא כזה: במקרה של חנות, כיוון שהלקוחות שמגיעים לחנות אינם תושבי החצר או הבניין, אלא באים לקנות את מה שהם צריכים וללכת הביתה, אין להם מחויבות לכללי הבניין ואין להם היכרות עם השכנים, ולא אכפת להם לעשות רעש ולהפריע. ולכן דווקא במקרים האלו, השכנים יכולים לעצור אותו מלמקם את החנות בתוך בניין משותף כיוון שכתוצאה מהמכירות הללו יש רעש ונזק לשכנים. אבל בדין של השכרת הבית להרבה אנשים, כיוון שלבסוף הם גרים בבניין יש להם אינטרס לשמור על יחסים טובים עם השכנים ולכן במקרה כזה השכנים יכולים לעצור את בעל הדירה מלהשכיר אותה להרבה אנשים.

רוצה להיות שגריר

של 'שלום לעם'?

בואו להיות שגרירים להפצת העלון ולקבל מאיתנו
30 עלונים להפצה בבית הכנסת או בשכונה שלכם.

כל מה שנדרש ממך, זה להיות השגריר שלנו
ולכל אלו שאוהבים את עלון 'שלום לעם'.

אנחנו נשלח לך מודעה שתוכל לתלות בבית הכנסת
ולהזמין את המתפללים להקדיש את עלות המנוי
לעילוי נשמה, או לזכות ורפואה.

הם יתרמו ואתה תהיה השגריר להפצה באזור מגוריך.

 02-5022881

sh5022881@gmail.com

לא עוזרים את האור. מאירים את האב והנשמה!

עניין של תשתיות

בחור צעיר בעל חוש דמיון מפותח וכישרון ציור משובח החליט להיות אדריכל. היה לו חלום לתכנן מבנים מיוחדים שעדיין לא נראו כמותם בעולם, בניינים עגולים שייראו מרחפים באוויר, מגדלים עם כנפיים ובתים מהאגדות.

הוא בילה ימים ולילות בתכנונים, השקיע בכל פרט ופרט בציורים מרהיבים, והתוצאה על הנייר הייתה מרשימה ביותר, הכול היה נראה מפעים ומיוחד במינו. אכן, היו אלו מבנים שהעולם עדיין לא ראה.

עכשיו הגיע הזמן לנסות להוציא את תוכניותיו הגרנדיוזיות אל הפועל. הוא פנה ליזמים ומשקיעים, לאנשי נדל"ן ומשרדי אדריכלים, אך בכל מקום צחקו עליו ולעגו לו.

הוא הרגיש שאנשים לא מאמינים בו, ושהם מזלזלים בכישרון שלו ובציורים המרהיבים שלו, ולא הבין מדוע אף אחד לא לוקח אותו ברצינות.

באחד הימים פגש אדריכל זקן וחכם שאמר לו את האמת בפשטות: "יקירי, אתה בהחלט יודע לצייר, ויש לך דמיון מפותח מאוד, בהחלט התרשמתי מהכשרון שלך. אבל באדריכלות אתה ממש לא מבין כלום.

אתה לא מכיר את חוקי הפיזיקה הכי בסיסיים, הציורים שלך מתעלמים אפילו מחוק המשיכה, אין לך גם שום מושג בחומרי בנייה ובתשתיות הנדרשות כדי לבנות בניין.

אם אתה רוצה שהכשרון שלך יוכל לבוא לידי ביטוי במציאות, אתה חייב ללכת ללמוד קודם כל את היסודות והתשתיות של בנייה, אחר כך תוכל לדמיין את כל מה שאתה רוצה במסגרת החוקים שאי אפשר לשנות אותם."

התורה מתחילה מבראשית. היא מקדישה תיאור ארוך של כל תשתיות הבריאה הכי טבעיות והכי בסיסיות. ואחר כך היא מלמדת אותנו גם על בסיס האדם, איש ואשה, ריבוי והתפתחות. טבע האדם ויצריו הבסיסיים ביותר. וגם סיפורי האבות שבהמשך, אין בהם אותות ומופתים וסיפורים גרנדיוזיים, אלא סיפורים על אנשים שחיו כאן במציאות ונדרשו להתמודד עם ענייני החיים, פרנסה, בריאות, יחסי אנוש. הדברים הכי פשוטים והכי בסיסיים.

יש כאן לימוד מאוד חשוב ובסיסי ברובד הכי פשוט של הדברים. **עוד לפני שאדם מבקש לרחף בעולמות עליונים, לפרוש כנפיים ולעוף למחוזות השמיים, לתפוס מלאכים ולשנות את המציאות בקבלה מעשית ובאותות ומופתים, הוא נדרש להתחיל מהכי בסיסי, מחוקי הטבע הפשוטים שהקדוש ברוך הוא טבע במציאות.**

קודם כל להבין מה זה עולם, מהו איש ומהי אשה ומה תפקידו של כל אחד, ומה הם נדרשים לעשות יחד. איך מקימים בית, איך מעמידים משפחה, איך מנהלים מערכות יחסים טובות בריאות ונכונות, ואיך מתפתחים ויוצרים קהילה, שבט ועם.

רק אחרי שהדברים הבסיסיים ברורים, כשהחוקים הכי פשוטים שהקב"ה טבע בבריאה ובאדם בהירים, אפשר להתקדם הלאה, לקבל תורה, לבנות משכן, ולאט לאט להאיר את העולם כולו.

בעידן שבו קצת שכחנו את הסדר הטבעי של האדם והמציאות, חשוב שנזכור שתמיד אפשר להתחיל מבראשית, לחזור לדברים שהם התשתית למציאות, ולדעת ש"דרך ארץ קדמה לתורה".

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com